

Littekenvrij

Eerste druk, juni 2012

© 2012 Bart Sonck

Fotograaf: Johan Sonck

ISBN: 978-90-484-2414-6

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BART SONCK
LITTEKENVRIJ

ROMAN

“Ieder loopt op zijn manier verloren.
Er is niemand die u redt.”

Ondergang van Babel
Jesaja 47,1-15

Jouw poort, mijn paradijs

Uit het niets. Zo verscheen ze. Uit het niets. Ik was nog maar net uit de treinwagon gesukkeld – vandaar mijn door schrammen versierde knieën waardoor je er warempel op schaken kon – en ze reikte me al een vlekkenloze zakdoek aan. Weigeren? Née! Geen denken aan. Haar gelaat was zo glad dat tranen zich op een glijbaan zouden moeten hebben gewaand. Ook haar fijn geborstelde blonde haren deden mijn longen naar adem happen. Maar dat was nog niet alles. Toen haar ongeschonden handen de lange blonde lokken aan de kant schoven – alsof ik op de eerste rij zat in volle afwachting van een theaterspektakel – verschenen niet alleen twee blauwe fonkelende diamanten, maar ook een verpletterende glimlach. Wat 'n apotheose! Mijn longen klaptten toen pas écht dicht. En mijn benen. Die trilden al ware het putteke winter. Ik dreigde flauw te vallen. Nog een geluk dat mama me nog kon opvangen. Alhoewel, achteraf bekeken was haar straf – een onrechtvaardige mep op mijn rechterbil – niet zo'n geluk uit de hemel. "Ik heb een engel gezien," zei ik tegen mama.

"Pas maar op, jongen," kwam een man die ook in onze wagon zat tussenbeide. "Ze lijkt wel op een engel, maar ze draagt de dood met zich mee. Ze wordt hier de Engel des Doods genoemd. Levensgevaarlijk."

En gelijk had hij. Mijn aangeslagen longen en benen waren de eerste slachtoffers van haar meedogenloze schoonheid.

'Meneer? Hallo, meneer? Wakker worden. We zijn er.'

De jood Oszkár Gábor opende moeizaam de ogen. Schemerig zag hij in close-up het gelaat van een vrouw met blonde haren en blauwe ogen. 'De Engel,' mompelde Oszkár. 'Mijn eigenste engel.' De blonde vrouw bleef maar glimlachen, alsof ze de godganse dag niets anders te doen had. 'Waar zijn we?' vroeg hij dan, de schouders losgooiend en zijn benen weer tot leven schuddend.

'Pardon, meneer?'

'Wel ja, je zei zonet dat we er zijn.'

‘Wij zijn terug thuis.’

‘Thuis?’ Oszkár wreef de ogen wakker en merkte toen op dat hij met een airhostes te maken had. ‘Glimlachen is haar job,’ dacht hij gerustgesteld.

‘We staan hier al tien minuten. Ik moet de piloot gaan feliciteren, want blijkbaar was het echt wel een zachte landing. En zoals je ziet waren de andere passagiers niet in een winterslaap gesukkeld en hebben ze reeds de berengrot verlaten.’

Verbaasd keek Oszkár in het rond en zag dat hij in een leeg vliegtuig zat.

Sloffend stak hij de tarmac over.

De tarmac van de luchthaven te Tel Aviv lag er desolaat bij. Omgeven door een avondlijk landschap geleeke het op een niemandsland uit een voorheen gestreden loopgravenoorlog, een onbetreden maanlandschap aangezien niemand het nodig vond om er te landen, en Oszkár had helemaal geen moeite om zich een kameel voor te stellen want hij betrad een woestijn van beton, metaal en rondslingerend afval waar de Toearegs waren vervangen door wagentjes – volgeladen met al dan niet kwijtgespeelde bagage – die zenuwachtig rondreden op zoek naar wat rust en stilte, maar de simpelste omschrijving voor de tarmac zou gewoon zijn geweest: “een stuk grond dat toevallig hier was komen te liggen”.

Naast sloffend hing ook zijn lijf wat schots en scheef. Niet alleen door zijn turbulent bestaan gedurende de periode ’44 – midden jaren ’80,¹ maar vooral door een bruine koffer, hangend aan zijn linkerarm bezorgde hem evenwichtsproblemen en was een zware last om dragen. Zijn knokig lichaam was dan ook snel gehuld in een afgeleefde dweil in plaats van een lichtblauw kostuum voorzien van schoudervulling met ‘n satijnrood herenhemd. Toen Oszkár ergens halverwege de tar-

1 Het overleven van een concentratiekamp, huwelijksperikelen, een gevangenschap en stiekem overvloedig gebruik van drank versnelden alleen maar het verouderingsprocédé waardoor hij er eruitzag als ‘n vierentachtigjarige terwijl op z’n paspoort bij geboortjaar “1936” stond geschreven, en dan was hem de opvoeding van zijn dochter nog bespaard gebleven!

mac tot stilstand kwam, baadde zijn voorhoofd in 't zweet waardoor de blauwe fluwelen borsalino met witte band geen houvast meer had en op z'n plaats werd gehouden door een druk heen-en-weer bewegende rechterhand. Het was diezelfde rechterhand dat zich plots voor de ogen positioneerde. Die op hun beurt heil zochten achter neerdalende wenkbrauwen. Een fel licht verblindde hen namelijk.

'Kom naar hier, ouwe! Snel!' weergalmde plots in de lucht.

Met veel moeite en bijna schele ogen keek Oszkár, door de nauwe openingen die waren ontstaan doordat de vingers van de rechterhand zich hadden gespreid, naar het hart van dat licht. En voelde zich een westerse toerist met een te grote zwarte zonnebril op de neus, starend naar een zoveelste eclips. Maar in plaats van zulk mysterieus natuurverschijnsel zag hij een man staan. Waarvan het gelaat onherkenbaar werd gemaakt door dat vervelend licht. Toch kon Oszkár twee conclusies trekken. Eén: diens accent kon niet anders dan van een Palestijn afkomstig zijn. En twee: aangezien er een dwaze kepie op z'n hoofd pronkte en een verwaande Mercedes, duidelijk al vele oorlogen meegemaakt te zien aan de roestplekken in de carrosserie, in de buurt stond had hij te maken met een taxichauffeur. Een krijsende taxichauffeur: 'Hoe zit het!? Zet je uw knoken nog in beweging!?' En dat licht werd in leven gehouden door de koplampen van de Mercedes, die zo fel schenen dat ze op nachtelijke bliksemschichten geleken en verblinden nog steeds de al reeds vermoeide Oszkár's ogen.

'Oh sorry!' klonk het toen de rechterhand van Oszkár zich opnieuw voor de ogen positioneerde. 'Ik zal ze afzetten!'

Daarop zette de jood zich in beweging. Wat niet meteen wilde zeggen dat indien er in zijn buurt zich een stroper schuilhield, hij Oszkár met een galopperende gazelle zou hebben verward, want écht gezwind ging de jood er niet vandoor!

'Mijn excuses meneer dat ik ze zo opjaag,' sprak de Palestijn vriendelijk en met de handen gevouwen toen Oszkár eindelijk in z'n buurt was gekomen, 'maar het is de schuld van mijn vrouw dat ik nu op hete kolen loop. Haar overheerlijke felafel wacht immers op mij als een ondeugend zonnekindje in zijn kribbe.' Toen veegde de Palestijn wat speksel van de mond. Althans dat maakt Oszkár zichzelf wijs. Want

hij had het gevoel alsof de uitbundige Palestijn de glimlach van zijn gelaat had geveegd en was getransformeerd in een keurige taxichauffeur. En nadat die zijn kepie recht op het hoofd zette en zijn weidse hemd tot op de laatste knoop vastknoopte – wat Oszkár's gevoel alleen maar aanscherpte – sprak hij alsof voor zijn neus één of andere president ter plekke was komen staan: 'Ik sta hier eigenlijk op een rijke Texaan te wachten. Maar jij zult me ook wel kunnen betalen. Toch?'

'U ziet een jood staan...' sprak Oszkár.

'... en ik denk meteen aan de centen, ja. Verontschuldigd me meneer, maar u zit dan ook niet bepaald...'

'... sjofel in de kleren?'

'Juist, ja.'

'Dan moet je mijn kostuum eens passen. Je kan er deze tarmac mee afdweilen. Over de geur ervan nog maar gezwegen. Maar als al dat alles voor u geen probleem betekent...?'

'Helemaal niet!' tierde de Palestijn het uit alsof de keurige taxichauffeur in hem het hazenpad had gekozen. 'Zelfs geld dat stinkt naar zweet is voor mij van goud waard.' Zwierde dan de voordeur van zijn taxi open en sprak spontaan: 'Stap in! Betaal en zoek dekking!'

'Euh, ik verschuil me liever achteraan.'

'Geen probleem!'

'En mijn koffer belandt op mijn schoot. Niet in de koffer.'

'Zoals u wenst!'

'En dan nog iets,' zei Oszkár snel voordat hij zichzelf in de Mercedes wierp, 'plaats een geluiddemper op uw mond en stop met roepen. Het wil niet zeggen dat ik er ...'

'... vierentachtig?' vroeg de Palestijn zelfverzekerd en met uitgestoken wijsvinger.

'... vierenzestig ben, dat mijn oren potdoof zijn.'

'Nogmaals mijn excuses, meneer. Moge Allah mijn naïviteit straffen.'

Kreunend en grimassen trekkend huppelde Oszkár op en neer, al ware hij een aan ADHD lijdend konijn, telkens wanneer de taxi er maar nét niet in slaagde in het vermijden van een kuil.

'Waar wil meneer te worden afgeleverd?'